

MEDIACE

- Postřeh ze semináře mediace konfliktů s Danielem Feuersteinem (mediace konfliktů skrze *human design a mediated learning experience*):
- Při mediaci konfliktu se vzdávám představy, že poznám pravdu, že znám a najdu řešení...
- To není mým úkolem.
- První můj úkol mediátora je být laskavý k sobě, k myšlenkám, nejsem to já, je to myšlenka.
- Jdu do těla, pozoruji se, naciťuji pocity, které mi signalizují potřeby, jdu a najdu strategii pro její uspokojení.
- Vždy ale když odcházím komentuji to!
- Teď to ve mně vyvolává to a to, cítím se tak a tak, potřebuji si od toho odstoupit.
- Často se může jít v tu chvíli na záchod (protože se mi prostě chce v tu chvíli na záchod),
- protože voda v těle vede energii: já jsem zahlcena energií konfliktu, vodu vydám ven, očistím se.
- Jsem nenásilná sama k sobě...
- Nástroje, které přitom využíváme: reflexe, shrnování apod. slouží k potvrzení druhého, že slyším a vidím... a říkám jim to, zprostředkování vzájemnosti: Teď zopakuj to, jak jsi to řekl... slyším to a to a opakuji to proto, že je to důležité.
- Takže ty nástroje, co používáme v tu chvíli, dáváme jim význam, podpořím sociální učení tím, že tento proces prochází kognicí. Já jsem o tom zároveň hluboce přesvědčena a moje energie tudíž přináší klid do situace. Já jako mediátor dám té situaci, té činnosti význam. A když jim zprostředkováváme nástroje, zprostředkováváme pocit kompetence a schopnost řešit problém. Zplnomocňujeme je.

PARKOVIŠTĚ

oslovování

NK není o tom, jak nemít konflikty...

Možná by mě zajímalo, jak se jeví ostatním empatické/neempatické, když někoho přerušíme uprostřed jeho promluvy (např. protože to v tu chvíli nedokážeme vstřebat, nezajímá nás to,...). Je "lepší" ho přerušit nebo ho nechat domluvit? Popř. v jakých případech?